

motor

V rohu místnosti stojí elektromotor. Na koberec z něj vytéká olej. Ten koberec byl prý sedm let čistěn. Teď je na něm tmavá mastná skvrna. Na náš pokoj přišla Smutná holka. "Co to je?" ptá se. "To je elektromotor. Ale raděj na to nešahej, nebo se ušpíníš." Postává před motorem, kolébá se z jedné nohy na druhou, neví co říct. Já mlčím. Snad jsi si nemyslela že se mnou bude nějaká sranda? Smutná holka se prochází našim pokojem.... bloumá. Dívá se na věci, které už zde viděla mnohokrát. Při každé návštěvě pořád ty samé věci. Moje sešity ve skříni. Ty ji moc nezajímají. Srolované výkresy. Pro Smutnou holku pěkná nuda. Obaly od ovesných vloček. Příležitost k vtipné poznámce. Jen ji vymyslet. Asi už půjde. Ten elektromotor ji trochu vytočil. Zdá se jí to dost neobvyklé. Neví jak se sem dostal a proč tady je. Nemám chuť jí to říkat. Smutná holka odchází. Elektromotor jsem donesl já. Chtěl jsem ho tady mít, rád poslouchám zvuk, který vydává když nejsou přívody zapojeny do správných svorek, když se fáze umístí na alternátor. To pak rotor neví co má dělat, jen se tak pohupuje a mručí. Teď motor stojí v rohu místnosti a na koberec vytéká olej z ložisek. Ten zvuk už slyšet nechci. Ani nemůžu. Teď vlastně ani nevím, jestli nechci jen proto že nemůžu. Možná si něco namlouvám, aniž bych si to uvědomoval. Jak o tom tak přemýšlím, asi to vážně nechci slyšet. Vůbec na to nemám náladu. Na takové věci prostě musí být ta správná nálada. To si pak člověk zapne špatně připojený elektromotor a poslouchá jeho mručení. Ale na našem pokoji stejně není zásuvka na 360V, takže i kdyby byla nálada, motor si nepustím. Asi se začnu zajímat o nějaké náboženství.

Nesnědené rohlíky budou klepat na dvířka mé skříňky, paštika vstane a zadává tlustou uklízečku. Už abych byl pryč. Můžu se těšit třeba na Ženu. Kolik světů asi viděla? Určitě víc než já. Já jen asi dva nebo tři, teď nevím. Ne, určitě to bylo víc než dva, protože aspoň dva nové jsem poznal ještě letos a to nemluvím o těch které jsem viděl dřív. Vlastně to není tak málo. Ale Žena ví. Já nevím. Co můžu vědět, jak říkáme my Kroměřížáci.

To mi připomnělo moje rodné město. Rád bych se o něm zmínil, přál bych si aby celý svět viděl, jak je krásné. Mám velice rád vše dobré, co mi nabízí. Nejvíce se mi líbí zahrady. Podzámecká je rozlehlá a cítím z ní svobodu. To je asi pocit z dětství, do této zahrady byl vždy volný vstup, kdykoliv jsem mohl do toho nádherného prostředí vejít, aniž by mě svazovala povinnost zaplatit nějaké mrzké vstupné. Tak jako tomu je v Květné zahradě. Ta je ale opravdu úžasná. Je to něco co si člověk může dopřát jen jednou za čas, protože by byla škoda, kdyby něco tak vyjímečně hodnotného zevšednělo. Bohužel jsem vlivem okolností již velmi dlouho pryč z Kroměříže. Co bych ale nikdy nechtěl je přerušení kontaktu s tímto skvělým městem. Zatím se domů vracím asi jednou za dva měsíce, snažím se udělat si čas...ale na co vlastně? Už v Kroměříži nikoho nemám. Nikoho z mé rodiny. Několik známých, kteří by se asi dost divili, kdybych k nim přišel na návštěvu. Snad jen Vzdálený rodák by mě ještě rád přijal, byl vždy ke všem tak přívětivý. Většina našich rozhovorů za poslední léta se ale týkala těch časů kdy se vznášel v levém pruhu, užíval si s tím dost srandy, já se tvářil jako že mě tenhle životní styl taky dost oslovuje, ve skutečnosti to pro mě byla smrtící nuda. Smrtící téměř doslova. Jednou jsem vystoupal moc vysoko. Žárovky mě nesnesitelně pálily do hlavy, svítily bez přestávky dva měsíce. Cítil jsem že se mi pálí vlasy, bolelo to, myslel jsem že se mi začíná vařit mozek, myslel jsem tím vařícím se mozkiem. Když jsem si tohle uvědomil, bylo mi jasné že tohle je krajní situace, už to nebyla jen tak běžná nezávažná sranda, musel jsem rychle dolů. Vzdálený rodák byl příliš vzdálený na to aby mi včas přispěchal na pomoc. V džungli si musí každý pomoci sám. Já jsem ale ještě nikdy v takové situaci nebyl. Slyšel jsem o tomhle vyprávět a představoval si ty lidi s tím že to jsou asi úplní kretění, když se sami vědomě dostanou do takové šlamastiky. A teď se mě tohle týkalo víc než třeba švýcarská čokoláda v obchodě u parku. I taková situace se dá zvládnout, to už teď vím, ale dost často se mi ta vzpomínka

vybaví. Pro Vzdáleného rodáka je to jen pěkná sranda, veselá historka, ale já se cítím dost trapně když o tom mluvím. Nikdy mu proto nepředstavím Ženu. Ten blb by byl schopen jí všechno vyklopit, někdy si myslí že je zábavný když pomlouvá kámoše.

Včera ráno mě vzbudil Soused z vedlejšího pokoje. Ptal se na dívku na Z. Nevěděl jsem o ní. Moc se s ní nebavím, no po pravdě řečeno nevzpomínám si kdy jsem s ní mluvil naposled. Snad se ani nezdravíme, nebo jo? No když, tak jen symbolicky. Soused z vedlejšího pokoje někde získal pocit že se s dívkou na Z dobře znám, že snad spolu bydlíme, takže ji u mě ráno zastihne dřív než si dá pomeranč do tašky a vyrazí s příložníkem do školy. Trochu mu to nevyšlo, ale když už mě ten člověk vytáhl z postele, požádal jsem ho aspoň o To nové co se mu narodilo. Je to štedrý člověk, takže mi to dal. Stejně jsem to pak ve škole někde nechal, nebo mi to někdo šlohl, já nevím kam se to podělo, každopádně to už nemám a ani mi to nechybí.

Smutná holka krouhala na chodbě mrkev a já táhl ze školy svou kovadlinu. Pomyslel jsem si: jak se asi vyhneme? Já se kolem Smutné holky protáhnou bez potíží, oba jsme dost subtilní, ale kovadlina je velmi hamatná. Už si ani nevzpomínám jak jsme tento problém vyřešili, ona mi ale někdy brzy poté řekla, že tady byl jeden můj kámoš z Pelhřimova a prosí mě jestli bych mu neposlal rekomando ty řízky. Samozřejmě nikoliv ty smažené masové, ale ty druhé, co nemají s jídlem nic společného. Říkám si: on si přijede, chce po mě řízky, chce je poslat rekomando, mě to bude stát prachy a ještě přijdu o dost užitečnou věc. Navíc nevím k čemu je tak nutně potřebuje. Jsem vůl že jsem mu o nich říkal. Někdy se asi nemístně chlubím, lidi to berou jako nabídku zboží, ale já nejsem reklama! Když už jsem mluvil s tou Smutnou holkou, požádal jsem ji aspoň o obálku na ty zatracené řízky. Dala mi dokonce na výběr, měla jednu z drátěného pletiva a jednu z lopuchových listů, prý ještě po babičce. Nechtěl jsem ji připravit o rodinnou památku a tak jsem si vzal tu drátěnou, jenom nevím jestli ji na poště vezmou. Na to rekomando. Někdy jsou tam strašně zlí. Kamaráda jednou na poště málem zabili. Donesl špatně svázaný balík, poštmistr se neudržel, bylo to ten den už po čtrnácté, a kamarádovi zlomil tři žebra. Tím balíkem. Kamarád si nedal říct, doplazil se na jinou poštu a zkoušel to znovu. To byla dost chyba, protože ta ženská co měla zrovna službu u příjmu balíků jednak neměla vůbec dobrou náladu a pak když viděla že kamarád je oslabený a těžko by se bránil, pocítila nad ním velkou převahu a zkopala ho až mu tekla krev z úst. Nakonec ten balík vzala, ale stejně nikdy nedošel.

Ležím na zádech na podlaze našeho pokoje. Dneska je asi den návštěv, klepe Smutná holka, vždycky čtyřikrát, pak dvě vteřiny počká, je jako stroj. Otevře dveře, podívá se na mě. Podle oblečení jde někam ven. Má průhlednou krabičku s těhotným křečkem, začíná rodit, tak s ním jede do porodnice. Tramvaj přijíždí na naši zastávku až za pět minut, tak se ještě stavila sem. Položila mi na břicho krabičku s křečkem. "Toto byl velmi rafinovaný způsob středověkého mučení." Křeččice ale nevypadá jako hladová krysa, má teď jiné starosti. Smutnou holku lze odstopovat. Jedna dvě, otočí hlavu a podívá se mi do očí, tři čtyři, uhne pohledem a pronese ironickou poznámku, pět, sama se jí zasměje. Nemůže bloumat po pokoji, ležím přímo uprostřed, takže zabírám hodně místa. Otevřela dveře, vychází ven, tramvaj za tři minuty přijíždí. Počítám: jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, přišla ke schodišti, sedm, osm, devět, deset, jedenáct, dvanáct, sešla do přízemí, třináct, čtrnáct, patnáct, šestnáct, sedmnáct, osmnáct, devatenáct, přezula se, dvacet, dvacet jedna, vyšla ven z budovy, dvacet dva, dvacet tři, dvacet, čtyři, dvacet pět, dvacet šest, dvacet sedm, dvacet osm, dvacet devět, třicet, třicet jedna, třicet dva, třicet tři, třicet čtyři, třicet pět, třicet šest, třicet sedm, přišla na zastávku. Slyším přijíždět tramvaj od hranic. Zpomaluje když se blíží ke křižovatce, při brzdění komutuje proud a to vydává zajímavý zvuk. Lepší než bláznivý elektromotor. Snažím se roztáhnout nohy a ruce tak daleko od sebe, jak mi to jen úzký prostor na podlaze pokoje umožňuje. Chci vypadat jako písmeno X. Přemýšlím, zda má ještě smysl zdravit slunce. Přichází Tlustý člověk. "Co děláš?" Nechápe. "Súrja namaskár." On těmhle věcem nerozumí a tak ho můžu tahat za

nos. "Nemáš náhodou olejníčku?" Mám elektromotor s dobře naolejovaným ložiskem. "Ne, olejníčku nemám. Na co ji potřebuješ?" Strká prst do sloupku sešitů, ohnul rožek. "Chci si otevřít vyšší paměť" Tak to zase hlava nebere mě. Dělá si ten člověk ze mě srandu? Zvedám hlavu abych se na něj podíval. Bolí mě z toho krk, tak hlavu rychle položím zpět na podlahu. Bouchnu se. Nezatmělo se mi před očima. Mozek málo poskočil. Opakuji operaci. Bum. Nic. Znovu. Betonová podlaha pod kobercem se tváří že o ničem neví. Temeno mé hlavy chce abych toho nechal. Ještě jednou. Nechci být blbý. Tlustý člověk vycouval ze dveří. Jedna, dvě, tři, kdepak je asi teď? Krokovou charakteristiku Tlustého člověka neznám. Přemýšlím jestli mám zabít další rohlík. Ne, nemohu. Už žádný nezůstal. Venku je jeden trs trávy suchý, ostatní jsou mokré. Chodba mi říká že někdo otevře dveře. Někdo otevřel dveře, je den návštěv. Vysoký spolužák. Podíval se dolů na mě a ptá se: "Co blbneš? Proč si nelehneš raději do postele? Je na tebe moc pohodlná?" Zkusím zatahat za nos: "Súrja namaskár." Vysoký spolužák vyvalí oči: "Takhle? To se takto vůbec nedělá..." No jo. Pan chytřej. Nedá se tahat za nos. Pozoruj strop. Nuda...nebo ne...počkat, co to tam vidím? Na stropě proti sobě táhnou dvě znepřátelená vojska, chystá se krutá bitva. Když zůstanu takhle ležet, budou mi mrtví bojovníci padat do obličeje. Nerad bych aby se mi nějaký dostal do oka, pak to jde těžko ven. Vstávám. Chce se mi zpívat. Třeba o dívce na Z. O jejím obědě a večeři a snídani, o všech snídaních které chybí do její smrti. Jeden, dva, tři, čtyři, pět.....

Ráno. Sníst kobru. Zalít hvězdu, kterou schovávám pod záchodovou mísou a upalovat do školy. Vycházím ven z budovy, venku ranní špička. Přebíhám silnici. Jeden pruh, druhý, tramvajové koleje, další, třetí pruh, čtvrtý, pěšinka u protihlukové bariéry. Pět kroků na sever, pět set na východ. Na chodnicích nejsem sám. Vlevo září vysoká blondýnka, v ruce vodítko, na vodítku papoušek. Studenti Jiných škol jdou do svých Jiných škol. Po chodnicích nejezdít na židli, zlomení vaz. Přejít. Pruhy na silnici, jdu po bílé, pak po černé, pak zase bílá, černá, smutek, podzim, zima. Hrbatým ránem s kovádkou na horolezeckém laně. Pán s roletou: "To sou kurvy, že?" Paní s kabelkou a igelitkou: "Já jsem jim to říkala hned, ale mladí mají svůj rozum, tak jsem si řekla dobře, nebudu se vám do toho plést a oni teď zamnou dojdou mami, půjč nám peníze, máme dluhy. No nenakopal by jste je?" Pán s roletou: "Nic jim nedávejte, jenom jim nic nedávejte. Já bych je hnal. Když chtěli žít po svém, tak ať si taky sami pomůžou." Paní s kabelkou a igelitkou jistě souhlasí, ale já jsem už daleko. Tak teda nevím jistě, ale asi ano. Naproti mi běží pes. Jde po dvou. Je to Zelený člověk a neběží mi naproti, naopak jde stejným směrem jako já. Pět kroků přede mnou. Plesk. Srazil ho kamion. Tak další už to má za sebou. Na nebi není slunce, jen nějaký hnusný opar. Všude stejná světlost. Kdybych slunce viděl, stejně bych ho nepozdravil. Možná. Tady určitě ne. Hyeny na rohu ožirají mrtvého domovníka. Zahynul zřejmě včera při vynášení odpadků. Škola je na zem spadlé hnízdo kterého se bojí orlí. Není nad neděli s orlem. Lepší než s pávem. Dveře se dají otevřít i zeleným hřebenem, ale já si dnes vyzkouším něco úplně jiného a proto do školy vstupuji okýnkem na záchod. Na splachovači sedí ředitel a houpe nohama. Čekal mě snad? Ne, není to našťestí ředitel školy, ale jen nějakého podniku na výrobu feferonkových lákad. Dělán že jsem si ho nevšiml, ale on vytahuje z náprsní kapsy bloček a píše si mé číslo. Nevadí, to on chce jen být důležitý. Vycházím ze záchodovny na chodbu, zatočit doleva. 44. Nevedou nikam. Dále nic barevného, jen vypadlé zuby na zdi, ale jsou světlé. Zítra o nich napíší do místní televizní stanice. Dostanu honorář rovnající se číslu bot, které jsem měl na sobě v době narození. Tak to určuje zákon. Dále vybalit nádobičko a umývat mozky rozstříknuté po lavicích. Bědně vymyšlená přítomnost.

Po kouskách jsem oddělil šest hodin. Jídlna voní rozemletým prasetem. Dospělá žena sedí ve třetí řadě, čtvrtý stůl od výdeje jídel. Jí. Souká do sebe rozemleté prase. Omyl to není ona. Tohle není Dospělá žena, to je Druhá dívka. Jsou si dost podobné, když jedna byla mladá, vypadala jistě jako druhá a až bude druhá starší, bude vypadat jako teď ta první. Sním své

prase a jdu do klubu. Mluví se tam o stavbě nového mostu přes řeku Moravu. "Mosty přináší klid do lidských duší. Je to dáno odvěkým traumatem člověka z nepřekonatelných překážek", míní Místní spolužák. Ještě netuší že Zelený člověk zemřel. "Most je jako láska, řeka kterou překlene symbolizuje nestálost osamoceního života..."zafilozofovala Kudrnatá blondýna. "Hm, a co znamenají břehy?"zeptal se Místní spolužák chtěje tak Kudrnatou blondýnu uvést do bezvýchodné situace. "Břehy jsou slast." řekla mu na to Kudrnatá blondýna a převrhla olejovou lampičku. Olej se rozlil na jekorový koberec a okamžitě vzplál od hořícího knotu. Místnost byla plná hořlavých materiálů, oheň se rozšířil nečekanou rychlostí. Nikdo se nezachránil. Jdu do klubu, už z dálky cítím kouř a pach spáleného masa. Vcházím dovnitř a vidím několik svých přátel sedět v temné místnosti kolem světýlka olejové lampičky. Pozdravil jsem Kudrnatou blondýnu, Místního spolužáka, Brněnského studenta a Člověka s myší. "Břehy jsou slast," řekla Kudrnatá blondýna. V myslí mi proběhlo, že na tohle já nemám nervy, beze slova jsem se otočil a odešel. Kudrnatá blondýna opět převrhla lampičku a znovu všichni uhořeli. Zítra si s nimi popovídám o sněhu v Himalájích. V zemi je díra, je to vstup do podzemí, dovnitř a ven proudí skupinky lidí. Sestupuji po schodech, uvnitř je osvětlení zajištěno soustavami zářivek. Na stěnách keramický obklad. Chladný vítr. Průvan. Někam to nejspíš vede, je to celý komplex chodeb a zařízení, umožňující život v podzemí alespoň na dobu nezbytně nutnou k provedení nějaké činnosti. Nemám teď náladu tohle dál zkoumat, zajdu se raději podívat do obchodního domu na mince v nádržích na kraby. Jdu po asfaltové iluzi, potkávám lesní houby a mrože v ruksaku. V obchodním domě nechtějí zabíjet kraby drobnými micema, ani jinými předměty a tak budou krabi zabiti až v anglických kuchyních našich sekretářek, které z nedostatku aktivního odpočinku chtějí ovládnout svět. Jen několik málo lidí bylo schopno odhalit jejich temné plány a zamezit tak drtivě porážce našich dobrých srdcí. Sláva jim a jejich výtahovému vkusu! Výťah je můj osudový sen. Asi ve výťahu zemřu. Nebo jsem se ve výťahu narodil, či v něm byl počat. Výškové budovy jsou zvláště šílené, tedy co se týče jejich výťahů. Poslední patro působí vůbec nejděsivěji. Konec trasy. Výťah zde jízdu končí. A možná nejen výťah. Proč je cesta ze školy dnes tak dlouhá? Jsem ve správném městě? Ale jistě že ano, nemusím mít strach, vždyť to tady dobře znám. Poznávám tváře domů na této ulici, tady jsem byl, tady taky, tady jsem nyní. Dlouhá limuzína řítí se rovnou ulicí, třeba ta jednička jede skoro celou trasu rovně. Asi se z toho zblázním. Limuzína je blíž a blíž a blíž. Je tak strašně dlouhá až mě z toho bolí hlava, ztrácím rovnováhu, špatně vidím, potácím se po chodníku, zatím po chodníku. Už asi nevidím, nebo nejsem schopen vnímat to co vidím, padám na zem, jsem písmeno X. Kolem jde Paní s kabelkou a igelitkou, kroučí hlavou. Tihle mladí... Ležím na betonových dlaždicích, které pode mnou stárnou stále rychleji a rychleji, je jim přes sto let, rozpadají se, stává se z nich prach, slunce zašlo, mrzne, přimrzám k chodníku, klesám níž, na místo rozpadlých dlaždic a zaplňuji tak jejich místo. Moje tělo se pozvolna předěluje na čtvercové části, mám v sobě rýhy, jsem placatější a placatější, jsem z betonu, teď už by mě nikdo od běžného chodníku nerozeznal.

Na hranicích se Slovenskem, pyšný jsem že do hlavy, dírkou v kloubě sundám listí, snažně prosím odvahy. Když nejsem tady, tak jsem taková potvůrka co má mnoho jakoby ocásků, tělo v podobě svítící koule, taky s nějakými ocásky a pohybují se po dvourozměrné ploše, po linkovaném pozadí.

"Půjdeš se podívat na nebe?" zeptal se Vysoký spolužák. "Každopádně." Jak říkám, tak myslím. To si nemůžu nechat ujít. Dneska totiž nebe změní barvu. Na další tři miliardy let nebude modré, ale třeba zelené, to se ještě neví. Doufám že to nebude nějaká depresivní barva, aby se pod tím dalo žít. Říká se: jaké máme štěstí, že zažijeme takovou změnu. Ale mě to moc netěší protože modré nebe se mi docela líbilo a teď si budu muset zvykat na nějakou novou barvu, která navíc nemusí být tak dobrá jako modrá. Takže po zbytek života budu v depresi, že už nikdy nevidím skutečné modré nebe. Ale chci to vidět, už jen proto, abych se nabažil

posledních chvil pod modrým nebem. "Pořídím ještě nějaké fotky" říká Vysoký spolužák a vytahuje z batohu foťák. "Fajn. Doufám že máš barevný film." Udělal jsem skvělý fór. "No to každopádně." No jo, aby taky ne. Z okna je přes žaluzie špatný výhled. Proč někdo stahuje žaluzie zrovna v takový významný den? Já ty lidi nechápu. Vycházím na chodbu, voní dámský parfém, voní pod modrým nebem. Jak bude vonět za chvíli? Stejně? Nebo se i vůně změní? Či ji snad po prožití takové události budeme vnímat jinak? A nebo je to tak že nebe bude mít pořád stejnou barvu, jen lidi z nějakého důvodu místo modré uvidí červenou? Tak to se za chvíli pozná. Proč jdeme ven, dolů? Budeme níž a tudíž od nebe dál. Snad to nebude tak velký rozdíl. Asi se mi rozskočí hlava, ach to je nesnesitelné. Bože... Co se to děje? A kam jde ta pani? Kam to sakra jde? Je tohle vůbec možné? No to je.. To je něco naprosto šíleného... Co se to semnou děje? Já snad už vůbec nevidím. Neslyším. Vlastně něco slyším. Je to větrák. Malý větrák.

V jisté situaci si můžu myslet že jsem někde úplně jinde, než ve skutečnosti jsem. Zpravidla se takto přenesu na místo, kde bych byl raději, kde bych třeba mohl odpočívat. Nevím jestli je to ten teleport, o kterém mi kdysi říkal Zelený člověk, ale mě to připadá jako bych se přenesl v prostoru. Můžu si myslet, že jsem třeba na pokoji v posteli, a přitom jsem o kilometr dál, v úplně jiné budově a nejsem zrovna moc schopný se na ten pokoj dostat. O to usilovněji myslím na to že bych na tom pokoji rád byl a tak si moje mysl řekne že mi udělá radost a přenese se na pokoj do postele. A já si takto hodinku ležím v posteli, pak říhnu a zjistím že vůbec nemůžu být tam, kde jsem myslel, ale za chvíli až zase nevím kde vlastně jsem...

Parašutista přistál na dvůr internátu. Příběhla mu naproti Smutná holka, pomohla mu sbalit padák a oba rychle zmizeli v hlavní budově. To mě zajímá. Mohl bych mu pomoci spravit vysílačku. Utíkám z pokoje a klopýtám o rozházené výkresy. V přízemí pláče Smutná holka nad bílým padákem. Parašutista nikde. "Kam se poděl?" ptám se zklamaně. "Dal mi nálepku a zmizel" odpověděla Smutná holka plačtivým hlasem. "Ukaž," řekl jsem si o nálepku. "Tady. To je ona." Je na ní barevný obrázek. Někaké zvíře. "Kterým směrem šel?" ptám se. "Tama. Ven do ulice" ukázala směr do ulice Sadová. Mám obavu aby ho nestrhla tramvaj. Mohla by ho s sebou odnést až na Slovensko, tedy pokud by jela tím směrem. Jsem z toho hodně nešťastný, další parašutista už dneska asi nepřistane, je dost mokro a zítra budu do noci ve škole. Ach jo, proč mají někteří takové štěstí a já pořád nic? Z místnosti u vchodu do budovy vyšla Velká žena se světlými vlasy. "Máš tady dopis. Voní vajíčky a pralinkovým sirupem," hlásí ještě za chůze. Podává mi obálku. Je formátu B3. To je typické pro Ženu. Srdce mi poskočilo radostí. Ona si na mě vzpomněla? Vybíhám nahoru do svého pokoje a už na schodech trhám obálku. Uvnitř je lístek formátu A7 a na něm plno láskyplných slov o lesích a slunci, které není nutno zdravit, když je člověk šťastný a které nechce člověk zdravit je-li nešťastný. V obálce je také hlava Velké žaby a článek z autobusu. Jsem rád že mi tyto věci poslala, moc pro mě znamenají. Čtu si její dopis a mám stále větší pocit že jsem mýlil ve výkladu jejích myšlenek. Asi jí nejsem tak lhostejný a možná že jsem ji opravdu několikrát dobře pobavil. Sedím na posteli a přichází Vysoký spolužák. Nabízí mi včerejší noviny: "píší tam o včerejší stávce učitelů." O žádné stávce nevím. Vracím dopis od Ženy do obálky a beru si noviny. Včerejší stávka učitelů byla tajná. Jejím účelem bylo zmást železniční odboráře a vytvořit mýtus o nesmrtelné houbě na tabuli. Naše škola se zřejmě do stávky vůbec nezapojila, neboť na tabule nepíšeme křídou, ale fixem. Taková tabule se tudíž nemaže houbou, ale speciálním mazátkem. To ale nikdo neprohlašuje za nesmrtelné. Onehdy jsme jej rozpitvali: byly v něm magnety a plno černého prachu. Vysoko pod střechami naší školy bydlí Žena a studuje ze svých knih. Dnes jsem se pokusil jednu jí ukrást ze skříňky. Doufám že nic nepozná. Na té bílé tabuli má fixem napsaný vzkaz o tom jak je krásná. Mě se ta tabule fakt líbí. Místní spolužák využívá svého šarmu k tomu, aby ve mě vzbudil pochyby o možném úspěchu. Ale já se umím líp podepsat, tudíž mám lásku Ženy zajištěnou. On si myslí že se umí líp podepsat a má tak zajištěnou lásku Ženy.

Jakoby mu nestačila Kudrnatá blondýna, Rakouská emigrantka, Olomoucká studentka, Náhodná kolemjdoucí a mnohé jiné o kterých ještě nevím a ani moc vědět nechci, protože si myslím že by mě to mělo deprimovat. V novinách vidím inzerát na prodej starého jeřábu. "Nechceš koupit jeřáb?" ptám se Vysokého spolužáka. "Na co?" zní jeho očekávatelná odpověď. "Můžeme se na něho složit." říkám, jakoby mi odpověděl něco jiného. "Ale co s ním budeme dělat?" vyptává se dál. "Ty nevíš co se dělá s jeřábem?" prám se udiveně. Chci ten jeřáb čím dál víc, ale protože nemám peníze, potřebuji partu lidí, kteří si budou myslet že ho chtějí taky a s jejich penězi se nám můj sen jistě podaří realizovat. Vysoký spolužák ví co se dělá s jeřábem a já mu barvitě popisuji, že to by jsme mohli dělat taky, kdykoli by byla vhodná nálada, pokud bychom ovšem měli svůj vlastní jeřáb. Asi po čtyřech hodinách a pěti lahvích vody z kohoutku si dává říct a pokládá na stůl štos bankovek. "Tady to máš, ale ten jeřáb koupíš hned zítra ráno až půjdeš do školy" Radostně souhlasím a hlavou mi probíhají chmurné představy kterak ráno vcházím s jeřábem do školy a ukládám ho do skříňky. Ale co, už jsem tam nacpal jiné věci. Tak proč ne jeřáb? Vysoký spolužák si stočil své včerejší noviny a odchází na opačný konec budovy. Zítra bude velký den! Všichni budou koukat a nejvíc holky z krajního pavilonu. Mít vlastní jeřáb, to už mezi stavaři něco znamená. Jdu po chodbě a rozhlížím se pyšným pohledem po okolních pokojích. Všude bydlí lidé bez jeřábu. Vlastně vůbec nic neznamenaají. Ale já... Po schodech ze spodního patra přichází Smutná holka. Má na sobě kosmonautskou kombinézu. Říkám: "Co je? Letíš snad do vesmíru?" Podívá se ně mě nechápavě. "Ne, jdu do teleportu." Připomněla mi větrák, který hučí tam dole. Dole, ale v jiné budově. No sláva, tak už i Smutná holka zná teleport. Proč se na to ale takhle vystrojila? Stojím sám u schodiště, ze všech stran se ozývají zvuky. Podle nich lze poznat co se kde děje. Například za zdí přede mnou je pokoj Mimochoďů a odtud je slyšet mlýnek na kávu. O kousek dál bydlí Tři prasátka jež se nyní evidentně zabývají vrtáním do taveného sýra. Takovou podívanou si nenechám ujít, i když už jsem to viděl nesčetněkrát. Jdu tedy ještě několik kroků dále a bez zaklepání vstupuji do místnosti. Uvnitř je zelené světlo od desítek neonových výbojek, které prasátka sbírají. Výbojky jsou rozmístěny po stěnách i stropě pokoje. Mezi nimi, na volných místech stěny jsou vedeny přírodní kabely, zajišťující stálý přívod energie do tubic. Na stolku u okna stojí obrovský kvádr taveného sýra a před ním Pruhované prasátko s vrtačkou. "A proč vy to vlastně děláte?" ptám se hnán touhou po odhalování tajemných prvků v chování lidí jež mě obklopují. Odpovědi se však nedočkám, moje přítomnost není vůbec brána na vědomí ani jedním prasátkem. Nezbyvá mi tedy nic jiného než opustit tento pokoj, přestože mám zelenou barvu docela rád. Odcházím a dveře za sebou zavírám pro jistotu dvakrát. Slyšel jsem že na půdě žije Zapomenutý student- dnes již bělovousý děd, který kdysi před lety ze strachu před nezdařenou písめnkou vystoupil do nejvyššího patra internátu a už nikdy nevyšel. Nerozhoduji se dlouho- vypravím se tam hned teď. Na půdu musím pochopitelně po schodech. Dveře ze schodiště do podkroví jsou plechové, ale nedělají při otevírání velký hluk. Uvnitř je tma, ve světle přicházejícím ze schodiště uvidím vypínač. Stisknu- všude rázem úplná tma. Z místnosti s televizí se ozývají našťvané hlasy, o patro níž piští holky. Vracím vypínač do původní polohy a tím se na chodby vrací světlo, do televize zábavný moderátor ze soutěže ve které jde o peníze, a holky mohou pokračovat ve štrikování šál které dostanu jako dárek při první příležitosti. Objevují další vypínač, tentokrát je to již ten správný, kterým rozsvítím dvě ospalé žárovky ledabyle rozmístěné pod hřebenem střechy. Prohlížím si zaprášený prostor v němž jsou nesystematicky rozmístěny skříně, stolky, židle a šicí stroje. Vstup do podkroví je přibližně uprostřed. V pravé polovině je nábytku méně, místo se zdá čistější. Jdu si tento prostor prohlédnout zblízka. Jakmile se výrazněji vzdálím od vstupních dveří, uslyším za sebou žuchnutí, jakoby... ale jakápak poetická přirovnání... prostě jakoby něco žuchlo. Otočím se a podle předpokladu to byl on! Zapomenutý student. Ač stár, dokázal stále stát zpřímá a hrdým pohledem si prohlížel vetřelce jež si dovolil vstoupit na jeho půdu- doslova. "Co piješ a co zde

pohledáváš?" táže se svým hlasem, který nedokážu popsat, je nutno takovou zkušenost prožít na vlastní uši. Každopádně pro namluvení hlásičů zastávek by takový hlas byl zcela nevhodný. "Jsem váš velký obdivovatel a netoužím po ničem jiném než poznat někoho tak odvážného jako jste vy!" řekl jsem mu s jistou nadsázkou. "Ach tak...často sem chodí...ba co dím pořád sem chodí. A nedají mi klidu. Nicméně cením si jejich obdivu a nezůstanu nic dlužen...Tedy, pokud splníš podmínku." říká stařec a já hned vyzvídám o jakou podmínku se zde jedná a co že to po jejím případném splnění obdržím. A Zapomenutý student praví: "Každý, kdo sem zammou přijde, má šanci že mu splním jeho nejvroucnější přání. Neptej se jak to dokážu, sám tomu nerozumím. Nicméně ještě se nenašel žádný, který by podmínku splnil!" Jak tedy ví, že dokáže splnit nějaké přání, ptám se sám sebe. Muž naproti mě pokračuje ve výkladu: "Jistě jsi už velmi zvědav, jakouže zatrachtilost to budu vyžadovat. Tak tedy poslouchej: přání splním tomu, kdo mi položí takovou otázku, která bude ze všech nejoriginálnější a donutí mne zamyslet se. Ale pozor, za roky co zde žijí se tady vystřídaly stovky lidí a mnoho otázek bylo položeno několikrát. Vše si zapisuji do tohoto bločku." A skutečně, z kapsy vytáhl bloček starý snad padesát let jehož stánky nesly otázky všeho druhu. Tedy to se jen domýšlím, protože bloček neotevřel a nedal mi do něj nahlédnout. "Chceš-li, můžeš začít klást otázky. Máš celkem tři pokusy." Dlouho se nerozmýšlím a říkám první šilenost, která mě napadne: "Jsou medvědi potomci sloních vajec?" Zapomenutý student se jen záhadně usměje, zalistuje v bločku a záhy mi ukáže stránku na které je vybledlým inkoustovým písmem napsána věta kterou jsem právě vyslovil. A za ní několik čárek. Takže tady jsem neuspěl. "Mohou žít v kobercích delfíni?", to je má druhá otázka. A opět se opakuje stejná situace- stejnou otázku už přede mnou vyslovilo asi patnáct lidí. "Teda, kolik tam těch otázek máte?" ptám se udiveně. Zapomenutý student začne listovat v notýsku, zuřivě obrací stránky, a když ho chci zadržet, že to nemusí počítat, zamumlá: "To tady nemám..nemám...no tohle, kolik jich tam asi je? Kdo to má vědět? Matika mi nikdy nešla.... Ale budiž! Tvá třetí otázka je opravdu originální a skutečně mě donutila k zamýšlení. Teď si něco přej a to se ti taky vyplní." Přeji si. Ale nevím, jestli to fakt vyjde. Po pravdě řečeno tomu starému bláznovi moc nevěřím, ale co se může stát? Rozloučím se a odcházím z půdy dolů. Je tam znatelně tepleji, možná se i přestanu třepat. Lidé kolem jsou barevní, někdy bude jaro, holky se učí abecedu. Přece jen může být i na této planetě někdy klid, přestože se tady prý nedá žít. Havran na ulici pije z korýtka dešťovou vodu. Paní jdoucí po druhé straně chodníku myslí na své děti, které zatím doma sledují na videu velmi nevhodný film.

Sedím zase v pokoji a pozoruji ten bordel, který se kolem mne za těch pár měsíců nakupil. To bych neřekl, že sem natahám tolik věcí. A mnohé z nich jsem ani jednou nepoužil. Začnu znova. Přestěhuji se na druhou stranu budovy, do pokoje číslo 11. Je to ostatně číslo, které se mi vždycky líbilo. A tak začnu nový, radostnější a barevnější život, v němž se všichni lidé budou jmenovat jinak, protože budou jiní, protože se na ně budu dívat z jiné strany budovy. Jsem zvědav a trochu se té velké změny bojím, ale musím do toho jít hlava nehlava, jinak je s celým světem konec. Dinosauři to taky nezvládli, ale já vím kudy vede cesta a po té cestě se vydám. Tak ať se mi daří!